

det er blevet bitterligt, at en Fortolkning i den nyere Tid har trængt sig frem, der tidligere har været ukendt baade i Regjeringen og i den paagjældende Del af Befolkningen, hvorefter den Ret til Bøndestjens Brug, der tilkommer Bøndestanden, og som skulde betrygges af Gæstgæsternes, kan gøres aldeles betydningsløs, da bliver det paatrængende nødvendigt, at en saadan Fortolkning vises tilbage af Domstolene eller standses i sine fordærlige Virkninger ved en ny Lovbestemmelse." Deres efter hedder det: "Da det Sidste desværre ikke har nogen Udsigt til at ville ske i den nærmeste Fremtid, saa tror Flertallet, at Folkethinget har en stærk Opfordring til først at udtale, hvorvidt den selv anser den ældre Fortolkning eller den ny opfundne for den rette". Dette vilde jeg ogsaa anse for afgjørende, dersom man turde gaa ud fra, at en saadan Udtalelse af Folkethinget vilde have nogen Indflydelse paa Domstolene, og at det saaledes kunde bidrage til, at disse Spørgsmaal havde deres praktiske Ordning i den Retning, som Folkethinget anser for ønskelig, men der er ikke blot ingen Sandsynlighed for, at noget Saadant skulde ske, men man kan endog sige, at der er fuldstændig Sikkerhed for, at Folkethingets Udtalelse om, hvad det anser for gjældende Ret, ikke kan have nogen Indflydelse paa Spørgsmalets praktiske Afgjørelse. Domstolene have ikke blot ingen Anledning til at underordne sig Folkethingets Flertal eller til at anse dette for at være i Besiddelse af en større Indsigt i disse Sager, end de selv, men det hedder desuden udtrykkelig i Grundlovens § 73 med rene og klare Ord, at de i deres Råd alene have at rette sig efter Loven, det vil sige, at de alene have at tage Hensyn til de Beslutninger, som have passeret begge Thing, og som dernæst have faaet kongelig Stadsfæstelse, men at de slet ikke maa tage noget som helst Hensyn til saadanne Beslutninger som de, der her bringes i Forslag. Naar der altsaa ikke kan være den allermindste Tale om, at Domstolene ville lade sig røkke fra den Ret, de have betraadt, derved at Folkethinget vedtager saadanne Beslutninger som de foreliggende, har jeg ikke kunnet anse det for stemmende med Thingets Værdighed at vedtage

saadanne Beslutninger. Det maa dog vel erkendes, at der her foreligger Beslutninger, som paa ingen Maade kunne siges at være af finantziel Natur. Det er undertiden blevet sagt her, at nærværende Thing ikke alene havde en særegen Berettigelse til at udøve en overveiende Indflydelse paa Finantsloven, men at det ogsaa kunde gøre Fordring paa at udøve en overveiende Indflydelse paa alle de Sager, der kunne betegnes som finantzielle. Jeg skulde dog tro, det vil blive erkendt, at den Sag, her foreligger, ikke selv efter den allervideste Fortolkning, er nogen finantziel Sag; det er ganske umuligt at bringe de nærværende Beslutninger ind under Begrebet finantziel Sag, men det maa da ogsaa erkendes fra alle Sider, at der her foreligger et Tilfælde, hvortil man ikke kan negte, at Landstinget har fuldstændigt den samme Berettigelse til at udtale sig om Retsspørgsmaalet som dette Thing. Dersom man altsaa vilde tænke sig, at Landstinget vedtog en Beslutning om, hvad det ansaa for gjældende Ret, og som f. Ex. gik ud paa, at Fæstetvangen ikke var nogen Ret for Bøndestanden som saadan, men et Baand, som Staten for at fikke sig Indgangen af sine Skatter og Opfyldelsen af Børnepligten i sin Tid havde lagt paa visse Eiendomme, tror jeg ikke, at ærede Medlemmer af dette Thing vilde tillægge en saadan Beslutning nogen Betydning. Jeg tror endog, at der vilde være Medlemmer af dette Thing, som kunde være tilbøjelige til at gøre sig lystige over en saadan Beslutning, men hvis man her vilde anse sig besøiet sig til at kritiskere saadanne Beslutninger af det andet Thing, fordi man ansaa dem for at være urigtige og ikke stemmende med, hvad der i Virkeligheden er gjældende Ret, er det aldeles klart, at dette Thing ved at vedtage disse Resolutioner stiller sig blot for en Kritik af samme Beskaffenhed, hvad det forekommer mig, at det ærede Thing ikke let burde gøre. Hensigten med at indbringe dette Forslag til Beslutninger — ja, jeg kan jo ikke sige, hvad Hensigten egentlig har været, thi min ærede Nabo (S. H. Hansen) vil kunne sige, at det aldeles ikke har været hans Hensigt — men jeg tror, at Hensigten har været at faa slaaget fast, at